

18 februari 2024

Van een weduwe en een rechter.

Lukas 18:1-8

Er was eens een rechter. Maar er was weinig recht bij hem.

Er was ook een weduwe. Volgens de wetten van Mozes had zij recht op bescherming, maar het leek wel of de rechter dat niet wist. De weduwe had te maken met een tegenstander - iemand die haar op alle mogelijke manieren uitkleedde. Ze zocht haar toevlucht bij de rechter. Tevergeefs.

Een schokkende gelijkenis van Jezus. Vooral ook, als je gaat bedenken welke vergelijkingen Hij trekt. De weduwe in het verhaal – dat zijn wij! En de rechter die geen rekening houdt met God – is dat God?

Zou God zich herkennen in deze vergelijking?

Wij herkennen Hem er in elk geval wel een beetje in – toch, soms? Hoe vaak zeggen wij niet tegen elkaar dat je niks van God merkt? Dat bidden niet helpt? Dapper dat Jezus dat hier hardop durft te zeggen, denken wij.

Maar dan wijzelf: herkennen wij ons in dit verhaal?

Lijken wij niet meer op de verloren zoon, uit een andere gelijkenis?

Maar een weduwe - voel ik mij net zo kwetsbaar als deze vrouw?

Ervaar ik überhaupt wel tegenstand van wie dan ook?

Ervaar ik het leven als een oneerlijk gevecht?

En ga ik met mijn problemen stééds naar God?

Als slotzin van de gelijkenis verwacht je de vraag: Als de weduwe bij de rechter komt, zal hij haar dan recht doen?

Gek genoeg eindigt Jezus met een compleet andere vraag: Als de Mensenzoon komt, zal hij dan geloof vinden?

Dit is zeer verrassend. Jezus draait ineens het hele verhaal om.

Waar zijn jullie – de weduwen die vragen?

Wij denken dat wij weleens moeten wachten op God, en dat is ook zo. Maar doén we dat ook?

Hoe vól zit de wachtkamer van God? En wie zitten daar? Wij ook?

Er komt een nieuwe aarde, belooft de Heer. Daar staan de Poetins en de Trumps helemaal achteraan.

Daar mogen de Navalny's blijven leven.

Daar loop je nooit meer vast op vreselijke instanties.

Daar hoef je niet meer bang te zijn voor je tegenstander.

Daar hoeft geen Alpha meer gegeven te worden.

Daar zijn geen eenzame weduwen meer.

Die nieuwe aarde zal niet meer kreunen onder opwarming.

Daar wordt de sluier van de dood weggenomen.

Daar zullen alle volken aan tafel gaan bij God.

Wie zeurt er mee aan Zijn hoofd dat dit maar snel zal gebeuren?

Suggesties voor een gesprek.

1. Wat vind je van de vergelijking tussen een huilende weduwe en je eigen gebedsleven?
 2. Wat vind je van de vergelijking tussen God en een ongeïnteresseerde rechter?
 3. Bereikt Jezus met dit verhaal zijn doel, zoals Lukas dat in vers 1 verwoordt?
 4. Iemand zegt: "Ik ben niet zo'n bidder, anderen bidden mooier." Hoe zou de weduwe uit het verhaal hierop reageren?
 5. Er zijn goede redenen om te hopen dat Jezus komt. Zijn er ook goede redenen om te hopen dat dat nog even duurt? Welke redenen vind je zwaarder wegen?
-